

Silber

Het eerste boek der dromen

Voor F.

Het is altijd weer fijn om met jou te dromen.

*What if you slept
And what if
In your sleep
You dreamed
And what if
In your dream
You went to heaven
And there plucked a strange and beautiful flower
And what if
When you awoke
You had that flower in your hand
Ah, what then?*

Samuel Taylor Coleridge

1.

De hond snuffelde aan mijn koffer. Voor een drugsspeurhond was het een opvallend zacht en knuffelig exemplaar, misschien een soort labrador, en ik wilde hem net tussen zijn oren kriebelen toen hij opeens zijn bovenlip optrok en een dreigend ‘Woef!’ liet horen. Vervolgens ging hij zitten en duwde zijn neus enthousiast tegen de zijkant van mijn koffer.

De douanebeambte leek er al net zo verbaasd over als ik. Hij keek tweemaal van de hond naar mij en weer terug, greep toen pas de koffer en zei: ‘Tja, dan moeten we toch maar eens kijken wat onze Amber hier heeft opgespoord.’

Ha, geweldig. Nog maar nauwelijks een half uur op Britse bodem of ik werd al verdacht van drugssmokkel. De echte smokkelaars in de rij stonden waarschijnlijk in hun vuistje te lachen, want dankzij mij konden ze straks ongehinderd met hun Zwitserse horloges of designerdrugs langs de douane wandelen. Welke douanebeambte met een beetje verstand haalde nou een vijftienjarig meisje met blonde paardenstaart uit de rij, in plaats van bijvoorbeeld die zenuwachtig ogende vent met

dat sluwe gezicht? Of die verdacht bleke jongen met warrig haar, die in het vliegtuig al in slaap gevallen was voor we bij de startbaan waren? Geen wonder dat hij vol leedvermaak grijnsde. Zijn tassen zaten waarschijnlijk propvol met illegale slaaptabletten.

Toch besloot ik mijn goede humeur niet te laten verpesten; tenslotte wachtte ons achter deze barrière een fantastisch nieuw leven, met een eigen huis waarvan we altijd al gedroomd hadden.

Ik wierp mijn zusje Mia, die al achter het hek stond en ongeduldig op en neer bewoog, een geruststellende blik toe. Dit was de allerlaatste hindernis tussen ons en dat fantastische nieuwe leven. De vlucht was vlekkeloos verlopen, zonder turbulentie, zodat Mia niet hoefde over te geven, en ik had voor de verandering eens niet naast een dikke, naar bier stinkende vent gezeten, met wie ik om de armleuning moest vechten. En hoewel pap zoals gewoonlijk bij een van die goedkope luchtvaartmaatschappijen had geboekt die altijd te weinig schenen te tanken, was het vliegtuig niet in problemen geraakt toen we een paar rondjes boven Heathrow moesten vliegen voor we mochten landen. En dan was er nog die knappe, donkerharige jongen geweest, die aan de andere kant van het gangpad naast me zat en zich opvallend vaak naar me toe draaide en glimlachte. Ik had op het punt gestaan hem aan te spreken, maar deed het uiteindelijk toch maar niet, omdat hij in een voetbaltijdschrift bladerde en bij het lezen als een kind van zes zijn lippen bewoog. Diezelfde jongen staaarde op dit moment trouwens nogal nieuwsgierig naar mijn koffer. Of eigenlijk staaarde iedereen nieuwsgierig naar mijn koffer.

Met grote ogen keek ik de douanebeambte aan en ik zette mijn allerliefste glimlach op. 'Alstublieft... We hebben haast. Het vliegtuig had al vertraging en we hebben een eeuwigheid bij de bagageband staan

wachten. En daar buiten staat onze moeder om mij en mijn zusje af te halen. Ik zweer plechtig dat in mijn koffer alleen een heleboel vuile was zit en...’ Omdat me precies op dat moment te binnen schoot wat er verder nog in mijn bagage zat, hield ik onmiddellijk op met praten. ‘... in elk geval geen drugs,’ maakte ik mijn zin enigszins beschaamd af. Ik keek de hond verwijtend aan. Dom beest!

Onaangedaan tilde de douanebeambte de koffer op een tafel. Een collega opende de rits en klapte het deksel open. Meteen werd alle omstanders duidelijk wat de hond had geroken. Om heel eerlijk te zijn... daar had je dus echt geen gevoelige hondenneus voor nodig.

‘Wat in vredesnaam...?’ vroeg de douanebeambte, en zijn collega kneep zijn neus dicht terwijl hij met zijn vingertoppen een voor een vuile kledingstukken aan de kant gooide. Voor de toeschouwers leek het ongetwijfeld of het mijn kleren waren die een uur in de wind stonken.

‘Kaas uit biosfeerreservaat Entlebuch,’ legde ik uit, terwijl mijn gezicht inmiddels vermoedelijk dezelfde kleur had aangenomen als de wijnrode bh die de man net in zijn hand hield. ‘Tweeënhalve kilo rauwmelkse kaas uit Zwitserland.’ Alleen stonk hij in mijn herinnering niet zo verschrikkelijk. ‘Hij smaakt beter dan hij ruikt, echt.’

Amber, die domme hond, schudde haar kop. Ik hoorde mensen grinniken; de echte smokkelaars wreven zich vast in de handen. Wat de knappe, donkerharige jongen hiervan dacht wilde ik liever niet eens weten. Waarschijnlijk was hij vooral ontzettend blij dat ik hem niet naar zijn telefoonnummer had gevraagd.

‘Dat noem ik nog eens een geniale verstopplek voor drugs,’ zei iemand achter ons.

Ik keek even naar Mia en zuchtte diep. Mia zuchtte ook. We hadden echt haast.

En dat terwijl het verschrikkelijk naïef van ons bleek om te denken dat alleen de kaas nog tussen ons en het fantastische nieuwe leven in stond. In werkelijkheid verlengde de kaas alleen maar de periode waarin we rotsvast geloofden dát er een fantastisch nieuw leven voor ons lag.

Andere meisjes dromen vermoedelijk van andere dingen, maar Mia en ik verlangden nergens zo hevig naar als naar een echt, eigen huis. Voor langer dan een jaartje. En met een eigen kamer voor ons alle twee.

Dit was onze zesde verhuizing in acht jaar tijd, en dat hield in: zes verschillende landen op vier verschillende continenten, zes keer op een nieuwe school beginnen, zes keer nieuwe vriendschappen sluiten en zes keer ‘tot ziens’ zeggen. We waren profs in het in- en uitpakken, wisten onze persoonlijke bezittingen altijd tot een minimum te beperken, en waarom geen van ons pianospeelde was niet echt moeilijk te raden.

Mam was literatuurwetenschapper (eentje met twee doctorstitels) en bijna elk jaar nam ze een leeropdracht op een andere universiteit aan. Tot juni woonden we nog in Pretoria; daarvoor in Utrecht, Berkeley, Haiderabad, Edinburgh en München. Onze ouders waren zeven jaar geleden gescheiden. Pap was ingenieur en al even rusteloos van aard als mam. Dat wil zeggen, hij veranderde net zo vaak van woonplaats als zij. We konden dus nog niet eens onze zomervakantie elk jaar op dezelfde plek doorbrengen. In plaats daarvan gingen we altijd daarheen waar pap op dat moment werkte. Nu werkte hij in Zürich, waardoor de afgelopen vakantie best fijn was geweest (inclusief een aantal bergtochten en een bezoek aan UNESCO-biosfeerreservaat Entlebuch), maar helaas waren lang niet alle plekken waar hij tot nu toe terecht was gekomen zo mooi. Onze nanny Lottie zei vaak dat we dankbaar moesten zijn dat we door onze ouders zoveel van de wereld zagen, maar eerlijk gezegd kent dankbaarheid toch echt grenzen, zeker als je een keer de zomer aan de

rand van een industriegebied in Bratislava hebt doorgebracht.

Dit herfsttrimester gaf mam les aan Magdalen College in Oxford, waarmee een grote wens van haar in vervulling ging. Al tientallen jaren droomde ze van een leeropdracht in Oxford. En met de kleine achttien-de-eeuwse cottage die ze had gehuurd vlak buiten de stad, ging ook een van onze dromen in vervulling. Eindelijk zouden we een vaste woonplaats en een echt thuis hebben. In de makelaarsbrochure zag het huis er romantisch en knus uit, en bovendien leek het alsof het van de kelder tot aan de zolder vol zat met geweldige, griezige geheimen. Er was een grote tuin met oude bomen en een schuur, en vanuit de kamers op de eerste verdieping had je – in elk geval in de winter – uitzicht tot helemaal aan de Theems. Lottie was van plan een groentetuintje aan te leggen, zelf jam te maken en lid te worden van de plattelandsvrouwenvereniging, Mia wilde een boomhut bouwen, een roeiboot aanschaffen en een uil tam maken, en ik droomde ervan om op de vliering een kist vol oude brieven te vinden en de geheimen van het huis tot op de bodem uit te zoeken. Verder wilden we een schommel in een van de bomen hangen, het liefst een roestig ijzeren ledikant waarin je naar de hemel kon liggen kijken. Minstens om de dag zouden we een echte Engelse picknick houden en het huis zou naar Lotties zelfgebakken koekjes ruiken. En misschien naar kaasfondue, want onze goeie ouwe Entlebuchse kaas werd door de douanebeambten voor onze ogen in zulke piepkleine stukjes gesneden dat er niet veel anders meer mee te beginnen viel.

Toen we eindelijk in de aankomsthal arriveerden – het bleek overigens niet tegen de wet te zijn om voor eigen gebruik een paar kilo kaas in Groot-Brittannië in te voeren, alleen stelde het als cadeau voor Lottie nu niet veel meer voor – had mam er minder dan een minuut voor nodig om onze droom over het Engelse plattelandsleven als een zeepbel uit

elkaar te laten spatten.

‘De plannen zijn veranderd, muisjes van me,’ zei ze meteen na onze begroeting, en hoewel ze stralend glimlachte, was duidelijk van haar gezicht af te lezen dat ze een slecht geweten had.

Achter haar kwam een man met een lege bagagekar aanlopen en zonder hem goed te bekijken wist ik meteen wie het was: de veranderde plannen in eigen persoon.

‘Ik haat plannen die veranderen,’ mompelde Mia.

Mam glimlachte nog altijd krampachtig. ‘Deze gaan jullie geweldig vinden,’ loog ze. ‘Welkom in Londen, de opwindendste stad ter wereld.’

‘Welkom thuis,’ vulde meneer Veranderde Plannen met een warme, diepe stem aan, en hij tilde onze koffers op de bagagekar.

Ik haatte ze ook, plannen die veranderden, en wel uit de grond van mijn hart.

2.

Tijdens onze eerste nacht in Londen droomde ik van Hans en Grietje. Beter gezegd: Mia en ik waren Hans en Grietje, en mam liet ons achter in het bos. ‘Het is voor jullie eigen bestwil!’ riep ze, waarna ze tussen de bomen verdween. Die arme kleine Hans en ik dwaalden hulpeloos rond, tot we bij een griezelig koekhuisje aankwamen. Gelukkig werd ik wakker voordat de boze heks naar buiten kwam, maar de opluchting duurde niet langer dan een halve seconde. Toen schoot me weer te binnen dat droom en werkelijkheid niet erg ver uit elkaar lagen. De zin ‘Het is voor jullie eigen bestwil!’ had mam gisteren ongeveer zeventien keer uitgesproken. Ook nu nog was ik zo woedend op haar dat ik het liefst onophoudelijk met mijn tanden zou knarsen.

Natuurlijk begreep ik heus wel dat ook mensen van boven de veertig nog recht hebben op een goed liefdesleven, maar had ze daarmee niet kunnen wachten tot wij volwassen waren? Die paar jaartjes maakten nu toch ook niet meer uit. En als ze dan per se met meneer Veranderde Plannen samen wilde zijn, was het dan niet voldoende om er een

weekendrelatie van te maken? Moest ze meteen ons hele leven op z'n kop zetten? Kon ze het niet minstens eerst overléggen?

In werkelijkheid heette meneer Veranderde Plannen trouwens Ernest Spencer. Hij bracht ons gisteravond met zijn auto hierheen en kletste de hele rit zo ongedwongen dat hij totaal niet leek te merken dat Mia en ik van woede en teleurstelling tegen onze tranen moesten vechten en geen woord zeiden. (Het was een vreselijk lange rit van het vliegveld naar de stad.) Pas toen Ernest onze bagage uit de kofferbak haalde, als laatste de plastic zak met de kaas, vond Mia haar stem terug.

'Nee, nee,' zei ze met haar allerliefste glimlach en ze reikte hem de zak met kaas aan. 'Dat is voor u. Meegenomen uit Zwitserland.'

Ernest wisselde een verheugde blik met mam. 'Dank je, dat is echt heel lief van jullie!'

Mia en ik grijnsden vol leedvermaak naar elkaar, maar dat was dan ook het enige mooie moment van de hele avond. Nadat Ernest mam had gekust en ons er bij het afscheid van had verzekerd dat hij zich ontzettend op morgenavond verheugde, reed hij met zijn stinkende, in stukjes gesneden kaas naar huis. Morgen waren we namelijk bij hem thuis uitgenodigd om met zijn kinderen kennis te maken.

'Wij verheugen ons er ook op,' zei mam.

Ja, echt wel.

Wij vonden Ernest mijn-karakter-past-precies-bij-mijn-oerconserveatieve-voornaam Spencer direct verdacht, vanaf het moment dat hij een stap over de drempel zette. Alleen al zijn cadeaus bewezen hoe serieus zijn bedoelingen met mam waren. Normaal gesproken waren de mannen in haar leven er echt niet in geïnteresseerd om bij ons te slijmen. Integendeel, tot nu toe probeerden ze ons bestaan als het maar enigszins kon te negeren. Ernest nam niet alleen bloemen voor mam

mee, maar overhandigde Lottie ook een doos met haar lievelingsbonbons en mij een boek over geheime berichten, codes en hun ontcijfering, dat ik ook echt heel interessant vond. Alleen bij Mia zat hij er behoorlijk naast. Voor haar had hij een boek met de titel *Maureen, de kleine speurneus* uitgezocht, waarvoor ze met haar bijna dertien jaar toch echt een paar jaar te oud was. Maar goed, alleen al het feit dat Ernest naar onze interesses had geïnformeerd, maakte hem verdacht.

Hoe dan ook, mam was helemaal weg van hem. Geen idee waarom. Aan zijn uiterlijk kon het alvast niet liggen, want Ernest had een kaal hoofd, enorme oren en veel te witte tanden. Lottie beweerde dat Ernest desondanks een aantrekkelijke man was, maar helaas deelden we die opvatting niet. Het kon best zijn dat hij mooie ogen had, maar wie keek ooit naar de ogen van iemand met zulke oren? Afgezien daarvan was hij stokoud: boven de vijftig. Zijn vrouw was meer dan tien jaar geleden overleden en hij woonde met zijn twee kinderen in Londen. Zijn verhaal klopte, dat hadden Mia (de kleine speurneus) en ik meteen via Google gecheckt. Google kende Ernest Spencer omdat hij een van die topadvocaten was die hun gezicht voor elke camera duwen, of het nu voor de deur van een gerechtshof is of op de rode loper van een liefdadigheidsgala. Zijn overleden vrouw stond op nummer 201 (of zoiets) op de lijst van de Engelse troonopvolging, waardoor hij in de allerhoogste maatschappelijke kringen verkeerde. Het was dan ook aan zijn relaties te danken dat mam in Oxford kon lesgeven.

Volgens de wetten van de kansberekening zouden de wegen van Ernest en mam elkaar nooit hebben gekruist, maar het akelige noodlot én het vakgebied van Ernest – internationaal handelsrecht – brachten hem een half jaar geleden naar Pretoria, waar hij mam tijdens een feest leerde kennen. Wij hadden haar nog wel aangemoedigd om naar

dat feest te gaan, stomkoppen die we waren. Zodat ze weer eens onder de mensen kwam.

En nu zaten wij met de gebakken peren.

‘Sta stil, lieverd!’ Lottie bleef maar aan mijn rok sjoeren en trekken. Tevergeefs, hij bleek een flink stuk te kort.

Lottie Wastlhuber was twaalf jaar geleden als au pair bij ons gekomen en is gewoon nooit meer weggegaan. Tot ons grote geluk. Anders zouden we alleen maar gevoed zijn met boterhammen, want mam vergat het eten meestal en heeft een hekel aan koken. Zonder Lottie had niemand grappige vlechtjeskapsels bij ons gemaakt, poppenverjaardagen met ons gevierd of versieringen voor in de kerstboom geknutseld. Ja, waarschijnlijk hadden we niet eens een kerstboom gehad, want mam had het niet zo op tradities en gebruiken. Bovendien was ze verschrikkelijk vergeetachtig, helemaal volgens het cliché van de verstrooide professor. Ze vergat werkelijk alles: dat ze Mia zou ophalen na fluitles, wat de naam van onze hond was of waar ze de auto had geparkeerd. Zonder Lottie waren we allemaal verloren geweest.

Toch kon het bij Lottie ook wel eens verkeerd gaan. Net als elk jaar had ze mijn schooluniform een maat te klein gekocht, en net als elk jaar wilde ze mij daarvoor de schuld in de schoenen schuiven.

‘Ik begrijp niet hoe een mens in één zomer zo’n eind kan groeien,’ jammerde ze, terwijl ze mijn jasje bij mijn borst probeerde dicht te knopen. ‘En dan ook nog hierboven! Dat heb je expres gedaan!’

‘Ja, echt!’ Hoewel ik – terecht – een slecht humeur had, moest ik toch grijnzen. Lottie had best wat blijer voor me mogen zijn. ‘Hierboven’ was het weliswaar nog steeds niet erg indrukwekkend voor een bijna zestienjarige, maar in elk geval was ik niet meer zo plat als een strijkplank. En dus vond ik het ook niet zo erg dat ik het jasje niet dicht kon krijgen.